

Sorumluluklarımızın yerine getirilmesi elbette beraberinde belirli fedakârlıkları gerektirmektedir. Hemen her insanın hayatında fedakârlık yapmak durumunda hatta zorunda kaldığı anlar olabilir. Annenin yavrusuna, babanın ailesine, ülke evlatlarının ülkelerine karşı fedakârlıkları bunlardan sadece birkaçıdır. Fedakârlık, insanın yaptığı anda huzur duyduğu bir olgudur. Bir annenin uykusunun en tatlı yerinde uyanarak yavrusunu emzirmesi, yavrusunun huzuru içindedir, bir fedakârlıktır. Yavrunun hafif bir tebessüm veya gülümsemeyle, bu fedakârlığın belki de arzulanan bedellerinden en güzelidir. Şefkat, merhamet duygularıyla dolu bu meşakkatli fedakârlık ürneğinin sadece insana üzgü olmayışı hemen bütün canlı türlerinde gözlemlenmesi, ilahî iradenin rahmetinin kısmen yansıması olarak değerlendirilebilir. Öyle ya insan akli, tecrübesi ve duygularıyla yavrusuna böyle davranıyor, ya akli, duyguları tartışılan diğer canlıların, bu davranış biçimini hangi kaynaktan besleniyor? Tabii ki yüce Mevla, yarattığı her varlığa bir şekilde sahip çıkmakta, birilerini onun korunmasında aracı kılmaktadır. İnsan, yapmış olduğu fedakârlıkla bir taraftan bir anını, bir imkânını belki huzurunu kaybetse de onun getirdiği haz insanı başka dünyalara götürür. Hele hele bu fedakârlık dini anlayışta kaynağını buluyorsa, durum daha da farklı bir mahiyet kazanmakta ve sahibine ayrı bir haz vermektedir. Sevgide, ilimde, mal ve mülkte fedakârlık, uykudan fedakârlık... Evet, bunların hepsi ilk etapta insan nefesine zor gelen hâçiller ve davranış biçimleri olarak değerlendirilebilir. Annenin hamileliği, yabana atılamayacak ülde fedakârlıkta bulunmayı beraberinde getirmektedir. Bu zorlu süreçte, doğumla zirveye ulaşmaktadır. üocuğun kucağa alınmasıyla, onun o cilveli bakışlarıyla, üile yıklı; fedakârlık, merhamete, sevgiye, huzura dönüşmektedir. Aslında her yünyle hayat, fedakârlık üzerine kurulmuş gibidir. Fedakârlık, fedakârlığa bağlı. Arının bal yapmasından tutun da bir insanın kutsal değerleri, vatani, bayrağı içinde seve seve üm; dahi gözlemlenmesi, kelimelerle anlatılamayacak derecede bir fedakârlığın sonucu değil midir? İlim adamı olmak belli bir fedakârlığın sonucu değil midir? Bu bağlamda cennet, Allah rızası gibi bir mümin içinde ünem arz eden ve hayat boyunca amaçlanan ideallere erişme fedakârlığı gerektirmez mi? İslam dininde, fedakârlığa büyüklük ünem verilmiştir. Hz. Peygamber ve ona tabi olanların hayatları gıpta ile karşılanacak türden fedakârlık ürnekleri ile doludur. Hicret sonrası Ensar ve Muhacir arasındaki tarihe destan fedakârlık ürneği, ayetlere de konu olmuştur (Haşr, 59/9). Yine ecdadımızın gerek vatanımızı gerekse kutsal beldeleri koruma uğrunda sergilemiş olduğu gayretler kelimele sığmayacak fedakârlık ürnekleridir. Fedakârlık, başkaları içinde üzveride bulunmadır. Kimi insanın malına, kimi insanın ilmine, bilgisine, kimi insanın aklına toplumun bireyleri muhtaçtır. Bu yünyle toplum, bütün üyeleri ile bir bedene benzer. Üyeler nasıl bir bir fonksiyonunu tamamlıyorsa, toplum da zengini, fakiri, ülimi ve cahili ile birbirini tamamlamaktadır. Nitekim Rahmet Peygamberi Hz. Muhammed;

مثَلُ
الْمُؤْمِنِينَ فِي
تَوَادِّهِمْ
وتَرَاحُمِهِمْ
وتَعاطُفِهِِ

05;#1618; #1548; #1605;#1614;#1579;#1614;#1604;#1615;
#1575;#1604;#1618;#1580;#1614;#1587;#1614;#1583;#1616;
#1573;#1616;#1584;#1614;#1575;
#1575;#1588;#1618;#1578;#1614;#1603;#1614;#1609;
#1605;#1616;#1606;#1618;#1607;#1615;
#1593;#1615;#1590;#1618;#1608;#1612;
#1578;#1614;#1583;#1575;#1593;#1614;#1609; #1604;#1607;#1615;
#1587;#1575;#1574;#1616;#1585;#1615;
#1575;#1604;#1618;#1580;#1587;#1583;#1616;
#1576;#1575;#1604;#1587;#1607;#1614;#1585;#1616;
#1608;#1575;#1604;#1618;#1581;#1615;#1605;#1617;#1614;#1609;
“Mü’minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar.” (Müslim, “Birr", 67),
#1575;#1604;#1618;#1605;#1615;#1572;#1618;#1605;#1606;#1615;
#1604;#1604;#1618;#1605;#1615;#1572;#1618;#1605;#1616;#1606;
#1603;#1614;#1575;#1604;#1618;#1576;#1615;#1606;#1618;#1610;#1614;#15
75;#1606;#1616; #1610;#1614;#1588;#1583;#1617;#1615;
#1576;#1593;#1618;#1590;#1615;#1607;#1615;
#1576;#1614;#1593;#1618;#1590;#1575;#1611; “Mü’minin mü’mine karşı durumu, bir parçası diğer parçasını sımsıkı kenetleyip tutan binalar gibidir.” (Buharî, “Salat", 88) sözleriyle bu bütünlüğe ve bu bütünlüğün gereğine vurgu yapmıştır. Sonuç olarak belirtmek gerekirse bir özveri örneği olan fedakârılığı hepimizin hedeflemesi gerekir. Üzülerek ifade edelim ki, nice insanın yavrusu, anne-babası, yakınları, komşuları, kutsal değerleri için fedakârılık göstermesi söz konusu olduğunda bundan uzak durduğunu gözlemlemekteyiz. Unutulmamalıdır ki bugün sahip olduğumuz hemen her değerin temelinde birilerinin fedakârılığı yatmaktadır. Dinî değerlerimizden vatanımıza, bayrağımıza, özgürlüğümüze, malımıza, mülkümüze kadar sahip olduğumuz değerler bütünü, birilerinin canından, hayatından, gençliğinden, uykusundan, rahatından, fedakârılık ve feragat etmesi ile hayat bulmuştur. Hayat acısı ve tatlısıyla bir imtihandır, mücadeledir. Acımızı, hüsranımızı, ümitsizliğimizi birilerinin fedakârılığı ile hafifletir, yenebiliriz. Sevgimizi birileriyle paylaşmakla ona ayrı bir güzellik katarız. Dr. Yaşar YİĞİT

[islam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)